

Kiss Benedek

Beszélgetés egy halott baráttal

Rózsa Endre emlékének

Sugárzó arccoddal beszélgetek.
Komoly, nyárvégi sugárzás ez.
Szigorún fordul felém szemed,
s vonz, vonz magához, akár a mágnes.

Mi újság azóta veled, barátom,
hogy kihúlt ez a bűvös sugárzás?
Kerülgeti lelked a Földet, s a láthatáron
magasan te vagy az a csillag-bogárzás?

Azt mondtad egyszer egy szüretelőlánynak,
hogy szőlőszem-szeme van, ingerkedő.
A tiéd szelíd gesztenye volt, alvó tüze a nyárnak,
s alvó tűz azóta is, hogy elnyelt az idő.

Köszönöm, megvagyunk, rosszabbul bár,
mint mikor elváltál tőlünk.
Hetvenkedésünk bíz sok bajjal jár,
lassúdik, poshad a vérünk.

A világ nem lett szebb sem jobb azóta,
örülj, hogy idején leléphettél.
Kopottak lettünk, mint a bakanóta,
Te előbb vagy, érvényesebb ennél.

Látjuk még egymást vajh valaha?
Gesztenye- szemed nem adhat választ.
Nagy úr a most, de nagyobb a soha,
Barátom, Isten veled és Isten velünk,
szívünkéből sajtó áldott káprázat!